

«Η κάθαρση της ψυχής»

της μαθήτριας Μπουλαφέντη Εμμανουέλας

Εκείνο το χειμωνιάτικο πρωινό η Ειρήνη ξύπνησε αποφασισμένη να καθαρίσει το βρώμικο παρελθόν που την βασάνιζε. Κοιτάχτηκε στον καθρέφτη. Ήταν μια πανέμορφη κοπέλα, 18 ετών, με πλούσια, μακριά ξανθά μαλλιά, σαρκώδη χείλη και μάτια μεγάλα και εκφραστικά. Σωστός άγγελος. Την μισούσε την ομορφιά της. Όμως, εκείνη την μέρα ήθελε να γίνει όσο πιο όμορφη γινόταν. Έβαλε **μάσκαρα** στις ήδη πλούσιες βλεφαρίδες της και κόκκινο **κραγιόν** στα χείλη. Χτένισε προσεκτικά τα μαλλιά της και τα σήκωσε ψηλά με ένα λαστιχάκι, προβάλλοντας έτσι περισσότερο το αγγελικό της πρόσωπο. Άνοιξε ένα μικρό **μπουκαλάκι** με ακριβό άρωμα και έβαλε λίγες σταγόνες στον λαιμό της. Λίγο πριν βγει από το σπίτι, έπιασε την **ατζέντα** της, πήγε στην ημερομηνία εκείνης της μέρας και έγραψε «σήμερα θα λυτρωθώ». Μπήκε στο αυτοκίνητο και ξεκίνησε αποφασιστικά για τον προορισμό της.

Σε λίγη ώρα βρισκόταν έξω από το σπίτι της μητέρας της. Εκείνη, ήταν στον κήπο και κλάδευε τα λουλούδια.

- Καλημέρα, μαμά, πώς είσαι; την ρώτησε η Ειρήνη.
- Καλημέρα, κοριτσάκι μου όμορφο! Πόσος καιρός πάει από τότε που ήρθες να μας δεις;
- Άστα αυτά, μαμά. Πες μου, πού είναι ο καλός σου;
- Ο πατέρας σου;
- Δεν είναι πατέρας μου, αλλά πατριός μου. Αυτός πήρε τον ρόλο του πατέρα μου με το ζόρι. Πού είναι;
- Στο καφενείο, παιδί μου, τον ήθελες κάτι;
- Τίποτα, μάνα, δικό μου θέμα...

Και χωρίς να δώσει άλλες εξηγήσεις στην μάνα της η Ειρήνη έβαλε μπρος το αμάξι και απομακρύνθηκε βιαστικά. Σε λίγα λεπτά έφτασε έξω από το καφενείο. Εκείνος καθόταν σε ένα τραπεζάκι στον δρόμο, ρουφώντας τον καφέ του. Μόλις είδε την Ειρήνη, την πλησίασε γεμάτος χαρά.

- Καλημέρα, Ειρήνη μου. Πώς κι από δω;
- Ήθελα να βρεθούμε. Έλα, μπες στο αμάξι να πάμε μια βόλτα.
- Μπα, πώς κι έτσι;

- Έλα, πάμε. Σε ποιο μέρος θέλεις να σε πάω βόλτα;

Η έκφρασή του άλλαξε. Σκοτεινίασε. Ένα μικρό, πονηρό χαμόγελο φώτισε το πρόσωπό του και την κοίταξε με ένα χυδαίο βλέμμα.

- Ξέρεις ποιο μέρος μου αρέσει, έτσι δεν είναι;
- Όπως επιθυμείς. Έλα μέσα.

Φτάνοντας σε ένα απόμερο δασάκι η Ειρήνη έσβησε την μηχανή και γύρισε απότομα προς το μέρος του συνοδηγού, γεμάτη θυμό.

-Πώς μπόρεσες; Πώς μπόρεσες να απλώσεις τα βρώμικα χέρια σου πάνω μου; Την πρώτη φορά ήμουν μόλις 12 ετών, ένα παιδί... Μόλυνες το σώμα και την ψυχή μου...

-Δεν έφταιγα... είσαι τόσο όμορφη, διαβολικά όμορφη, δεν μπορούσα να σου αντισταθώ...

Η Ειρήνη, με βλέμμα παγωμένο και ανέκφραστο, έβγαλε με μια βιαστική κίνηση τα **κλειδιά** από την μίζα και του τα κάρφωσε με δύναμη στον λαιμό. Και μετά ξανά και ξανά, μέχρι που τα ρούχα του έγιναν κόκκινα από το αίμα, όπως τα σεντόνια της πριν από έξι χρόνια, εκείνο το μοιραίο βράδυ, που η μάνα της νόμιζε ότι «έγινε γυναίκα» αλλά δεν είχε καταλάβει τον τρόπο... Νόμιζε ότι απλώς η φύση έκανε την δουλειά της.. Και δυστυχώς ο εφιάλτης εκείνης της πρώτης νύχτας επαναλήφθηκε πολλές φορές τα επόμενα χρόνια.

Δεν θα επαναλαμβανόταν όμως ποτέ ξανά. Εκείνος κειτόταν άψυχος στο κάθισμα, μέσα σε μια λίμνη αίματος. Και η Ειρήνη, με τα χέρια της ματωμένα, ένιωθε επιτέλους για πρώτη φορά καθαρή...